

Arrest

nr. 343 789 van 30 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 22 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat C. MAES *loco* advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 oktober 2024 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 13 oktober 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) M(...) T F, bent van Palestijnse afkomst en bent geboren in Gaza-stad.

U verklaart dat u op 16 november 2022 Gaza verliet en via Egypte met uw paspoort en een Turks visum naar Turkije reisde, waar u zo'n 8-9 maanden in Istanboel verbleef. U reisde vervolgens half augustus 2023 door

naar Griekenland. U diende er een verzoek om internationale bescherming in op 12 september 2023, waarna de Griekse autoriteiten u deze toekenden op 4 oktober 2023. U verkreeg een verblijfskaart geldig tot 3 oktober 2026. Eveneens verkreeg u een Grieks reisdocument met een geldigheid vanaf 9 november 2023 tot en met 8 november 2028.

Betreffende uw verblijf in Griekenland verklaart u dat agenten in de kamer van uw opvangcentrum op Leros binnendrongen en u drie dagen vast heeft gezeten bij de politie. Daarnaast werd u in Athene opgelicht door uw werkgever, hij betaalde u niet uit na een week zwartwerk. Nog werd uw telefoon buiten Athene gestolen. Voorts verwijst u naar de gebrekkige toegang tot huisvesting, werk, gezondheidszorg en onderwijs. Ook wijst u erop dat u in België zowel werk als een familiaal netwerk heeft.

Om bovenstaande redenen besloot u in mei 2024 Griekenland te verlaten en naar België te reizen. Na een verblijf van twee dagen in België reisde u verder naar Duitsland, waar u op 30 april 2024 aankwam. U diende er op 24 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in, hetwelke op 28 augustus 2024 niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u reeds internationale bescherming genoot in Griekenland. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar ook uw beroep werd afgewezen. Vervolgens reisde u op 14 oktober 2024 naar België. U diende op 16 oktober 2024 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Uw broer F(...) woont al tien jaar in Turkije en is gehuwd met een Turkse vrouw. Uw zus R(...) woont in Qatar. Uw broer A(...) T A(...) (CGVS, (...), verzoek afgewezen) verblijft net als u in België, net als uw verre paternale neven. A(...) verkreeg net als u internationale bescherming in Griekenland.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende kopieën van documenten neer: uw Griekse verblijfsvergunning en reispas; uw Palestijns paspoort met visum voor Turkije; uw Belgische medische documenten; een printscreen van uw Facebookprofiel; en documenten inzake uw Duitse asielverzoek.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Uw verzoek om internationale bescherming wordt niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit uw verklaringen en de stukken in het dossier (Eurodac Marked Hit, verklaringen DVZ en CGVS) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. U legt tevens een kopie van uw Griekse verblijfsvergunning en de kopie van uw Griekse reispas(poort) neer.

HET GEMEENSCHAPPELIJK EUROPEES ASIELSTELSEL.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de

onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden

gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

GRIEKSE DOCUMENTEN

1. (Originele) verblijfsvergunning en reisdocument

U geeft aan dat u over uw originele Griekse documenten, zijnde uw ADET (verblijfsvergunning) en reisdocument beschikt (CGVS, p. 6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) legde u een foto van uw Griekse verblijfsvergunning voor. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u een foto op van u Griekse reispaspoort. Hieruit blijkt dat uw ADET geldig is tot en met 3 oktober 2026. Daarnaast is uw reisdocument ook geldig sinds 9 november 2023 tot en met 8 november 2028. U kreeg uw verblijfsvergunning in het opvangcentrum op Kreta, uw reispaspoort haalde u zelfstandig op in Athene (CGVS, p. 6).

2. AMKA (sociaal zekerheidsnummer)

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van een AMKA, die u eveneens in Athene heeft verkregen (CGVS, p. 6). U verklaart in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zowel uw AMKA als uw AFM (cf. infra) verloren bent: deze zouden in beslag zijn genomen bij uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland. U zegt dat u na de weigeringsbeslissing de documenten terugvroeg, dat de Duitse autoriteiten toezelden deze terug te geven, maar dat ze dat niet deden (CGVS, pp. 6-7). U maakt hier geen gewag van in uw verklaring bij de DVZ (Bijkomende vragen M-status Griekenland, 18/2/2025; Verklaring DVZ, vragen 23, 33) en legt geen afgiftebewijs van deze documenten in Duitsland voor. Het verlies van uw AMKA en AFM (cf. infra) blijkt voorts een louter blote bewering. U levert immers geen concreet bewijs levert waaruit blijkt dat u deze geldige documenten daadwerkelijk bent kwijtgeraakt. Aangezien uit uw volledige dossier duidelijk blijkt dat u in het bezit zou moeten zijn van dergelijke documenten, volstaan loutere beweringen niet om het verlies ervan vast te stellen.

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigen verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen (zie infra), is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

3. AFM (fiscaal registratienummer)

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van een AFM, die u net als uw verblijfsvergunning in het opvangcentrum van Kreta heeft verkregen (CGVS, p. 6). U verklaart dat zowel uw AMKA als uw AFM werden ingehouden door de Duitse autoriteiten in het kader van uw asielerzoek aldaar (cf. supra). Bij de bespreking van uw verloren AMKA werd reeds geconcludeerd dat u geen concreet bewijs levert waaruit blijkt dat u deze geldige documenten daadwerkelijk bent kwijtgeraakt (cf. supra).

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Op basis van uw verklaringen en dossier is onduidelijk of naar het "Taks Office" ging om de gegevens van uw AFM bij te werken. Zo ja, beschikt u over een geldige AFM. Zo nee, wijst dit op een gebrek aan intentie tot het uitbouwen van een duurzaam bestaan in Griekenland. Het komt immers aan u toe de nodige stappen te ondernemen om uw rechten in Griekenland te kunnen doen gelden. U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om deze stap te ondernemen. U was immers wel in staat de nodige stappen te ondernemen om een verblijfskaart en reisdocument te verkrijgen.

REDENEN VAN VERTREK UIT GRIEKENLAND

1. Een gebrek aan inspanningen om een duurzaam leven op te bouwen

1.1 Ten eerste verklaart u dat u Griekenland slechts als tussenstop zag en er geen asielerzoek wilde indienen (CGVS, p. 7). U bent evenmin van zins om terug te keren naar Griekenland (CGVS, p. 13). Op 4 oktober 2023 werd u de vluchtelingenstatus toegekend. Op 9 november 2023 verkreeg u een Grieks reisdocument. Amper zes maanden na uw Griekse erkenning, op 30 april 2024, kwam u via België aan in Duitsland en diende u daar een verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p. 8; Klage mit Eilantrag, 24/9/2024, p. 2). Dit alles getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

1.2 U kwam bovendien omstreeks april of mei 2024 al een eerste keer aan in België, maar diende toen geen verzoek om internationale bescherming in ondanks dat u op de DVZ nog verklaarde dat u België ziet als het beste land om asiel aan te vragen (Verklaring DVZ, 18/2/2025, vraag 28). Toentertijd had u echter gehoord dat Duitsland een goed land was, dus ging u direct vanuit België naar Duitsland. Uw aanvraag werd er evenwel afgewezen, waarna u een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en u naar België trok en hier een asielverzoek indiende (CGVS, pp. 12-13, 14). Met uw asielverzoeken in Duitsland en België na een erkenning in Griekenland wekt u onvermijdelijk de indruk dat u mogelijk aan het asielshoppen bent.

1.3 Ook blijkt uit niets dat u al het mogelijke gedaan heeft om op zoek te gaan naar huisvesting gedurende uw verblijf in Griekenland. U stelt dat u na uw erkenning het opvangcentrum van Leros verliet, drie dagen op straat leefde en uiteindelijk naar Athene trok waar u 2,5 maand woonde. U sliep er de helft van de tijd op straat en de andere helft in een hostel, betaald door meestal Arabieren, verklaart u op het CGVS (CGVS, pp. 8-9). Dit blijkt echter een louter blote bewering, omdat uw Duitse advocate in haar beroepsschrift juist stelde dat uw zus u in deze periode geld stuurde opdat u niet dakloos zou worden (Klage mit Eilantrag, 24/9/2024, p. 2). U slaagt er dus niet echt in om een duidelijk beeld te scheppen van uw levensomstandigheden na uw erkenning in Griekenland. Uit niets blijkt dan ook dat er in uw geval sprake is van verregaande materiële deprivatie.

1.4 Uit niets blijkt dat u geprobeerd heeft om (legaal en duurzaam) werk te zoeken gedurende uw verblijf in Griekenland. Tijdens uw vier maanden lange verblijf in het opvangcentrum op Leros heeft u niet gewerkt. Gevraagd of u actief naar werk heeft gezocht, antwoordt u initieel ontkennend maar stelt vervolgens dat u probeerde om werk te vinden via een Iraakse dame die voor u naar werk zocht (CGVS, pp. 8-9). U zocht via-via naar werk en zou ook bij een organisatie naar hulp bij het zoeken naar werk hebben gevraagd, maar u kent de naam niet en bent zeer algemeen over de locatie van het kantoor van die (job)organisatie: op Kreta en in het Atheense Omonoia, een van de drukste wijken van Athene (CGVS, pp. 9-10). Naar het openbare arbeidsbureau DYPA bent u overigens niet gegaan (CGVS, p. 10). Ook zou u naar meerdere bedrijven zijn gegaan om zich in te schrijven voor een officiële baan, maar u kan zich de naam ervan niet herinneren (CGVS, p. 10). Bovendien verklaarde u eerder nog dat u geen legaal werk kon krijgen omdat u de taal (nog) niet beheerst(e) (CGVS, pp. 8-9). Derhalve blijven deze voorgehouden pogingen slechts een blote bewering waar elk bewijs van ontbreekt.

U verhuisde naar eigen zeggen na uw erkenning naar Athene omwille van de vacatures, maar heeft ook daar amper gewerkt: één week illegaal in de landbouw waarvoor u nooit werd betaald, en 3-4 dagen illegaal in de bouw teneinde uw reis naar België te financieren (CGVS, pp. 8-9). U bent overigens wel direct op zoek naar werk gegaan in België via een uitzendbureau (CGVS, p. 4). Uit niets blijkt dus dat u in Griekenland al het mogelijke gedaan heeft om werk te vinden. Ook dit getuigt niet van een intrinsieke motivatie om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland.

1.5 Ook blijkt nergens uit dat u de nodige inspanningen leverde om Griekse taallessen te kunnen volgen. U stelt dat u navroeg of er taallessen waren, maar dat deze lessen betalend waren en dat u zich dit niet kon veroorloven (CGVS, pp. 11-12). Uit niets blijkt dat men u niet verder wou of kon helpen, evenmin ontbreekt het bewijs van uw inspanningen. Bovendien meldde u zich in België wel direct aan voor taallessen (CGVS, p. 4).

2. Zelfredzaamheid

Uit de elementen in uw dossier blijkt geen ernstige kwetsbaarheid in uw hoofd (zie ook "toegang tot medische zorgen" infra). U verklaart dat u last heeft van duizeligheid en evenwichtsproblemen bij het wakker worden en opstaan en pijn aan uw been na fysiek zwaar werk, maar u werkt momenteel in België en u gaat binnenkort een taal cursus starten (CGVS, p. 4-6, 11). Dit wijst erop dat uw medische gezondheidstoestand een geringe impact heeft op uw zelfstandig functioneren.

Het CGVS is van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Het CGVS merkt op dat u erin geslaagd bent om zelfstandig te functioneren in Griekenland in de mate van het mogelijke gezien u nog geen zes maanden na ontvangst van uw verblijfsvergunning in Griekenland bleef (cf. supra). Ten eerste kon u rekenen op een netwerk van andere vluchtelingen betreffende informatie over werk en huisvesting en hielpen zowel andere vluchtelingen als Grieken u in Athene met voedsel, betaling van medicijnen of het boeken van een veerbootticket (CGVS, pp. 6, 7, 8, 9). Ten tweede kon u op Kreta tien dagen bij een Palestijnse man thuis verblijven (CGVS, p. 10). Ten derde kon u uw gsm opladen in winkels en

bij uw gastheren thuis, kon u bij hen gebruik maken van de badkamerfaciliteiten en kon u zich indien nodig wassen in de zee (CGVS, pp. 8, 9, 10). Ten vierde reisde u van Gaza naar Griekenland en verder door naar Duitsland en België (CGVS, pp. 12-14). Ten vijfde kon u rekenen op praktische steun van uw broer die in Turkije woont (CGVS, p. 14). Ten zesde werd u financieel ondersteund door uw zus R(...) (wonende te Qatar) bij een betaling van haar van 100 euro voor uw documenten (CGVS, p. 7) en zou ze u 150 euro hebben opgestuurd na uw erkenning in Griekenland (Klage mit Eilantrag, 24/9/2024, p. 2). U zegt zelf ca. 200-300 euro van uw zus te hebben ontvangen en verder van niemand anders van de familie (CGVS, p. 8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw zus in Qatar of uw broer in Turkije u niet opnieuw kunnen bijstaan indien u naar Griekenland zou terugkeren, noch dat u in Griekenland dus niet op een netwerk van familie of vrienden/kennissen zou kunnen rekenen (CGVS, pp. 14-15).

Uit niets blijkt dat u niet op zelfstandige wijze kon functioneren in Griekenland.

3. Onveiligheid en uitbuiting

3.1 U verklaart dat u voor uw erkenning in de hoedanigheid van vluchteling drie dagen vast zou hebben gezeten. Agenten zouden uw kamer in het opvangcentrum op Leros zijn binnengedrongen en u en uw medebewoners hebben gearresteerd. U zou nadien de manager van het centrum hierover hebben geïnformeerd, maar deze vroeg naar bewijzen of aanwijzingen, die u niet had. U heeft geen aangifte gedaan van dit incident, ook niet na het verkrijgen van uw verblijfsvergunning, naar eigen zeggen omdat men geen vluchtelingen aanneemt en hen zeer slecht behandelden (CGVS, pp. 5, 11). Ook nu legt u geen begin van bewijs neer van deze vermeende inval, arrestatie en slechte behandeling. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

3.2 U verklaart dat u na uw erkenning één week (in het zwart) gewerkt heeft in Athene maar dat uw (Albanese) werkgever u hiervoor niet heeft betaald (CGVS, pp. 9, 13). U concretiseert dit incident niet verder. Bovendien legde u geen klacht neer bij de politie, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Dit doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid van dit incident.

3.3 Inzake uw buiten Athene gestolen telefoon (CGVS, p. 9) moet tot slot opgemerkt worden dat dit geïsoleerde incident een banale diefstal betreft, hetgeen een probleem is van gemeenrechtelijke aard is dat niet als een situatie van onmenselijke of vernederende behandeling kan gezien worden. Bovendien deed u ook van deze diefstal geen aangifte, wat uw verklaring hierover tot een blote bewering reduceert.

4. Toegang tot medische zorgen

4.1 Inzake uw beenprobleem verklaart u dat u in Griekenland hier geen hulp voor heeft gekregen. U zou reeds in het opvangcentrum bij de verpleging om hulp hebben gevraagd, maar men zou u hebben gezegd dat alles in orde was. U zou na uw erkenning tot vier keer toe vruchteloos naar hetzelfde ziekenhuis zijn gegaan voor hulp, maar kent de naam van het ziekenhuis niet meer. U ging vervolgens niet naar een andere hulpverlener of ziekenhuis. Deze reden van nalatigheid staat haaks op uw verklaring geen medische zorgen gekregen te hebben. Bijkomend ging u op zelfstandige wijze naar de apotheker voor het verkrijgen van pijnstillers (CGVS, pp. 5-6). Bovendien zegt u dat u momenteel nog steeds pijn heeft als u loopt, meestal na fysiek of zwaar werk, maar bent ook hier in België nog niet naar een arts gegaan voor dit probleem (CGVS, pp. 6, 11). Dit is wederom een bevestiging dat u geen nood had aan dringende medische zorgen.

4.2 Betreffende uw migraine, met daaraan verbonden duizeligheid en evenwichtsproblemen maakt u geen elementen kenbaar waaruit blijkt dat u in Griekenland dringende nood had aan medische zorgen. U legt geen enkel document neer dat kan staven dat u reeds in Griekenland – of Duitsland, waar u ruim vijf maanden verbleef – problemen ondervond. U legt enkel Belgische medische rapporten voor van januari en augustus 2025. In januari 2025 had u een ontsteking aan de huid van de gehoorgang en het trommelvlies en werd hiervoor behandeld. Na onderzoek in augustus 2025 bleek u behalve hoofdpijn of migraine én gezwollen klieren onder uw oren geen bijkomende gezondheidsproblemen te hebben en kreeg u ibuprofen, Excedryn (pijnstilling tegen migraine) en oordruppels voorgeschreven. U keerde nadien niet meer terug voor eventueel

verder onderzoek. U kan op geen enkel moment staven dat deze problemen ontstaan zijn na uw arrestatie in Griekenland (CGVS, p. 5). Uit deze documenten kan daarenboven niet worden afgeleid dat er consistente medische opvolging vereist is en dat deze in Griekenland niet kan worden gegarandeerd, zoals uw advocaat stelt op het einde van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 15). Bovendien verklaarde u zich in Duitsland nog gezond (Bescheid BAMF, 28/8/2024, p. 2), was u ook in België in staat om uw persoonlijk onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2) en maakte uw Duitse advocate in het bezwaarschrift geen gewag van fysieke of mentale problemen (Klage mit Eilantrag, 24/9/2024).

5. Tegenstrijdige verklaringen in België met het Duitse beroepsschrift

5.1 Zo vermeldde uw Duitse advocate in haar beroepsschrift enkel uw verblijf op Leros van circa 3-4 maanden en stelde dat u gedurende 1,5 maand in Athene woonde. In het beroepsschrift komt geen verblijf van u op Kreta voor (Klage mit Eilantrag, 24/9/2024, p. 2). Op het CGVS verklaart u dat u twee keer naar Kreta reisde omdat u had gehoord dat er werk te vinden was en situeert u de tijd van uw verblijf in Athene op 2,5 maand in plaats van 1,5 maand (CGVS, p. 10). Nog verklaart u aan de DVZ en het CGVS dat uw zus R(...) in Qatar woont (verklaring DVZ 18/2/2025, vraag 18; CGVS, p. 4), maar uw Duitse advocate stelde in haar beroepsschrift dat zij zich in Gaza bevond na een familiebezoek (Klage mit Eilantrag, 24/9/2024, p. 2). Dit zet de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen onder druk.

6. Documenten

De overige voorgelegde documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie te kunnen wijzigen. De Duitse asieldocumenten bevestigen enkel uw verklaring dat u na uw Griekse erkenning in Duitsland trachtte een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat werd afgewezen. Uw Palestijns paspoort met visum voor Turkije en het printscreen van uw Facebookprofiel bevestigen enkel de Palestijnse origine en herkomst uit Gaza, wat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/6, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij op 4 oktober 2023 het vluchtelingenstatuut verkreeg in Griekenland en dat de verwerende partij dient na te gaan of hij kan rekenen op de bescherming die door Griekenland werd toegekend. Hij gaat, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad, in op het daarbij te hanteren criterium en de samenwerkingsplicht van de verwerende partij in dit verband. Hij gaat verder in op zijn verhoogde kwetsbaarheid en verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad, de situatie van zijn familie in Gaza, zijn vermeende nood aan psychologisch hulp en de heftige migraineaanvallen waaraan hij zou lijden. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn levensomstandigheden in Griekenland en zijn inspanningen om legaal werk te zoeken, de Griekse taal te leren en huisvesting te zoeken. Hij betwist dat hij in Griekenland een netwerk had en stelt dat de financiële steun die hij van zijn zus kreeg danig gerelativeerd moet worden en dat de praktische hulp die hij van zijn broer kreeg in Turkije irrelevant is voor een terugkeer naar Griekenland. Hij meent verder dat het voor zich spreekt dat hij geen aangifte deed bij de politie van het incident in het opvangcentrum aangezien dit net de instantie is die hem onderwierp aan de gewelddadige en vernederende behandeling. Hij meent tevens dat de verwerende partij de bestaande administratieve barrières om toegang te krijgen tot de Griekse gezondheidszorg volledig negeert en bovendien heel licht gaat over zijn medische problemen. Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting aangaande administratieve barrières bij het verkrijgen van de nodige documenten, de toegang tot huisvesting en sociale bijstand, de toegang tot tewerkstelling, de toegang tot gezondheidszorg, het gebrek aan rechtsmiddelen en arbitraire detentie. Hij verwijst hierbij uitvoerig naar algemene informatie.

Verzoeker besluit dat hij er geen aanwijzingen zijn dat er voor hem middelen, een betekenisvol en betrouwbaar netwerk of andere ondersteuning aanwezig zijn in Griekenland om, in afwachting van het regelen van zijn administratie, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, arbeidsmarkt, sociale bijstand en huisvesting. Hij meent dat in zijn individuele geval garanties moesten worden gevraagd aan de Griekse staat inzake het verkrijgen van de nodige documenten *“om geregistreerd te staan als vluchteling en toegang te krijgen tot een waardige levensstandaard”*, opdat hij niet dakloos op straat zou belanden in Griekenland. Hij meent dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de risico's die hij loopt bij terugkeer. De situatie waarin hij zou terechtkomen bij terugkeer voldoet volgens hem wel degelijk aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijktens de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“3. Attest gekendheid dokters van de wereld;

4. Foto's gebombardeerd huis;

5. Foto's familie in tent.”

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 2 februari 2026 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer. Hij gaat in op zijn psychologische kwetsbaarheid en stelt opgevolgd te worden door 'dokters van de wereld' en een psycholoog, ter staving waarvan hij een attest van 27 oktober 2025 en een psychologisch verslag van 26 januari 2026 neerlegt (stukken 2 en 3). Verzoeker voegt tevens een brief van verschillende ngo's van 19 november 2025 (stuk 1) en verwijst naar het arrest van de Raad van 30 oktober 2025 met nummer 335 295. Verzoeker wijst er nog op dat zijn familie nog steeds in Gaza verblijft in onmenselijke omstandigheden en dat hij hier enorm onder lijdt.

3.2.2. Op 6 februari 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij ze verwijst naar de volgende informatiebronnen:

"1. Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland, dd. 16 januari 2026, juridische dienst CGVS

2. COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior>;

3. Country Report : Greece. Update 2024, gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf;

4. Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025, Bundesverwaltungsgericht, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/pm/2025/30> en Jugement BVerwG 1 C 18.24, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/160425U1C18.24.0>;

5. Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2.09.2024, beschikbaar op <https://verwaltungsgerechtigbarkeit.hessen.de/presse/regelmaessig-kein-erneutes-asyilverfahren-in-deutschland-nach-schutzgewaehrung-in-griechenland>;

6. Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24 beschikbaar op https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2025/04/rk20250401_2bvr142524.html?nn=68112, samenvatting beschikbaar op <https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Pressemitteilungen/DE/2025/bvq25-035.html?nn=68112>;

7. Bundesverwaltungsgericht, arrest D-2590/2025, van 11 september 2025, beschikbaar op: https://www.bvger.ch/media-releases/370101ae-ae1-4906-af90-e64e187487bb/en/d-2590-2025_web.pdf."

De verwerende partij analyseert de administratieve situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland en gaat in op de procedures voor het verkrijgen en/of verlengen van documenten die essentieel zijn om toegang te krijgen tot basisvoorzieningen en de administratieve moeilijkheden die hiermee gepaard kunnen gaan. De verwerende partij oordeelt dat voormelde informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Zij wijst er nog op dat verschillende administratieve rechtbanken, waaronder Duitse en Zwitserse, in talrijke uitspraken hebben geoordeeld dat verzoekers zonder ernstige gezondheidsproblemen die in staat zijn om te werken, over het algemeen gevrijwaard zijn van de risico's die inherent zijn aan de tekortkomingen van het Griekse systeem.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de adjunct-commissaris de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

3.3.2.2. Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, en omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt, nu (i) hij over zijn originele Griekse documenten beschikt, (ii) hij volgens zijn verklaringen in het bezit is van een AMKA, (iii) hij volgens zijn verklaringen in het bezit is van een AFM, (iv) uit zijn verklaringen een gebrek aan inspanningen blijkt om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland, (v) uit niets blijkt dat hij niet op zelfstandige wijze kon functioneren in Griekenland, (vi) hij geen begin van bewijs neerlegt van de vermeende inval in het opvangcentrum, arrestatie en slechte behandeling door agenten vóór zijn erkenning als vluchteling en deze situatie niet zonder meer representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, (vii) hij het incident waarbij zijn (Albanese) werkgever hem niet betaalde voor geleverd werk niet verder concretiseert en het feit dat hij hiertegen geen klacht neerlegde bij de politie verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid van dit incident, (viii) de vermeende diefstal van zijn telefoon buiten Athene een probleem van gemeenrechtelijke aard is waarvan hij evenmin aangifte deed, wat zijn verklaring hierover tot een blote bewering reduceert, (ix) hij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit blijkt dat hij in Griekenland dringende nood had aan medische zorgen, (x) hij in België verklaringen aflegde die tegenstrijdig zijn met het Duitse beroepschrift inzake zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland, en (xi) de voorgelegde documenten niet van dien aard zijn om deze appreciatie te kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Zoals hoger reeds aangehaald, werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.4.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 4 oktober 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 3 oktober 2026 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', nr. 2; stuk 6, 'Landeninformatie', nrs. 1 en 2). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” d.d. september 2024, p. 13; “*Country Report: Greece. Update 2023*”, p. 243).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

3.3.4.2. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 3 van het EVRM wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

3.3.4.3. Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Griekenland dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

3.3.4.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten

overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder.

In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, onder andere, het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, onder andere, toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te

leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; "*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

B. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p.236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPE) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "*een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt*". De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds

22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetwijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

(*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267)

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende Ngo's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus “*the European way of life*”, en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een

verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apascholísis, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigten moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigten zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).¹

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van dertig dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

A. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). Echter worden in voormeld rapport geen bronnen vermeld ter staving van deze stelling en het meest recente rapport van AIDA, gepubliceerd in september 2025, maakt evenmin melding van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. In het antwoord van 22 december 2025 op enkele vragen die de commissaris-generaal over deze kwestie heeft gesteld, verduidelijkt het hoofd van de Griekse asiendienst dat een AMKA-nummer nodig is voor het afsluiten en registreren van een arbeidsovereenkomst, doch de relevante wet- en regelgeving niet als voorwaarde oplegt dat dit nummer actief is (Juridische dienst CGVS, *“Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland”*, 16 januari 2026). De stelling dat een actieve AMKA noodzakelijk zou zijn om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten en vervolgens registreren op het ERGANI-platform vindt aldus geen steun in de beschikbare informatie; een AMKA-nummer blijkt daartoe te volstaan. De Raad wijst

er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandsstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigde van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigde van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *“Country Report: Greece. Update 2025”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een ngo. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra.

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke

tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

1. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt vijf dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *“Alkyoni II”*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een preciaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt

gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse

vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

3.3.4.5. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

3.3.4.6. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*Ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.3.4.7. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift psychologische problemen te hebben, zoals angst en terugkerende nachtmerries, en aldus nood te hebben aan psychologische ondersteuning, die tot op heden nog niet kon worden opgestart. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een (ongedateerd) attest waaruit blijkt dat hij op 4 december 2024 voor de eerste keer op medische en sociale consultatie kwam bij Dokters van de Wereld in Antwerpen en sindsdien bij de organisatie gekend is (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een tweede attest van Dokters van de Wereld van 27 oktober 2025 waarin vermeld wordt dat verzoeker sinds zijn aankomst herhaaldelijk een nood aan psychologische ondersteuning kenbaar heeft gemaakt en expliciet gevraagd heeft om psychologisch te worden begeleid, maar die begeleiding nog niet kon worden opgestart om tal van redenen (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). Te dezen dient te worden opgemerkt dat verzoekers vermeende nood aan psychologische ondersteuning sinds zijn aankomst in België klemt met de vaststelling dat hij daar tijdens zijn administratieve procedure nooit melding van heeft gemaakt en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) ontkende problemen van medische of psychologische aard te hebben (AD, stuk 7, '*Verklaring DVZ*', vraag 29 en '*Bijkomende vragen M-status Griekenland*'). Aldus blijkt dat minstens bij de ernst van verzoekers psychische problemen het nodige voorbehoud dient te worden gemaakt.

Verzoeker licht in zijn aanvullende nota toe dat hij er intussen in geslaagd is psychologische hulp te vinden, en voegt een verslag van 26 januari 2026 waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat hij een zwaar traumatraject achter de rug heeft, gelet op zijn oorlogservaringen in Gaza en zijn voortdurende bezorgdheid over zijn familie die in Gaza is achtergebleven, de dreiging tijdens zijn vluchtroute van Egypte naar Turkije, de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen genomen in Duitsland en België en vooral zijn traumatiserende ervaringen in Griekenland. De Raad stelt vast dat in dit verslag de diagnose PTSS wordt gesteld op basis van een aantal klinische elementen, maar het in wezen gaat om symptomen die worden afgeleid uit verzoekers eigen verklaringen, zijn houding en gedragingen tijdens de gesprekken met de psycholoog en de elementen die blijken uit zijn asiëldossier. De psycholoog vertrekt van verzoekers (verklaarde) ervaringen in Gaza en op zijn migratietraject en gaat uitgebreid in op de mogelijke psychische impact ervan vanuit psychotraumatisch of klinisch standpunt, maar hieruit blijkt niet dat, of in welke mate, de verschillende psychische problematieken objectief bij verzoeker konden worden vastgesteld. Evenmin wordt een mogelijk causaal verband tussen verzoekers psychische toestand en zijn lichamelijke klachten objectief vastgesteld (aanvullende nota verzoeker, stuk 3).

Voorts herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij heftige migraineaanvallen heeft met duizeligheid, waarvoor hij medicijnen neemt. Verzoeker betoogt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud toelichtte dat dit een impact heeft op zijn mogelijkheden om te werken, maar zet niet verder uiteen hoe dit zich uit en wat de concrete impact hiervan is. Bovendien blijkt dat verzoeker in België toch in de mogelijkheid is te werken (AD, stuk 4, '*Bijkomende informatie*', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoeker enkele Belgische medische rapporten voorlegt die dateren van januari en augustus 2025, waaruit blijkt dat verzoeker een ontsteking had aan de huid van de gehoorgang en het trommelvlies en hiervoor behandeld werd, doch blijkt niet dat hij daarna terugkeerde voor verder onderzoek (AD, stuk 5, '*Documenten*', nr. 3). Uit deze documenten kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker op heden met deze medische problematiek, en de eraan gerelateerde migraineaanvallen kampt, laat staan dat hieruit zou blijken dat hiervoor een consistente medische opvolging vereist is die in Griekenland niet kan worden gegarandeerd. Voorts maakt verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog gewag van een probleem aan zijn been en stelt hij hier in België nog steeds last van te hebben als hij loopt, maar verklaart hij evenzeer hiervoor geen verdere medische hulp te hebben gezocht, waardoor er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de ernst van dit probleem (AD, stuk 4, '*Bijkomende informatie*', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Hoewel er begrip is voor verzoekers onzekere situatie en moeilijk parcours, kan uit de bijgebrachte documenten en zijn verklaringen niet worden afgeleid dat zijn mentale en fysieke gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt waardoor hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. Zo blijkt heden uit deze documenten niet dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn, daarentegen verklaart verzoeker uitdrukkelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België aan het werk te zijn (AD, stuk 4, '*Bijkomende informatie*', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). De voorliggende documenten geven verder geen concrete toelichting over de impact van zijn gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid en zijn globaal dagelijks functioneren. Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen in

welke mate zijn psychologische en fysieke problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar te doen gelden. Ten slotte blijkt uit de documenten niet dat de mentale en fysieke gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker in dit kader bij zijn verzoekschrift nog foto's voegt van personen in Gaza die in een tent leven en een gebombardeerd gebouw (stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5), en erop wijst dat hij voortdurend ongerust is over zijn familie aldaar, wijst de Raad erop dat, hoewel niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact heeft op verzoeker, niet kan blijken dat verzoeker persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden waardoor hij zijn rechten niet zou kunnen uitoefenen in Griekenland.

3.3.4.8. Verzoeker geeft tijdens zijn interview op de DVZ aan in Griekenland zowel over een AMKA als een AFM te hebben beschikt (AD, stuk 7, 'Bijkomende vragen M-status Griekenland'), doch verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat deze documenten in Duitsland in beslag zijn genomen en hij deze niet heeft teruggekregen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). In zijn verzoekschrift bevestigt hij geen AMKA en geen AFM te hebben. Verzoeker legt hiervan geen concreet bewijs neer, waardoor hij zich dan ook tot loutere blote beweringen beperkt.

Hoe het ook zij, wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 19-20: "*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.*"). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: "*the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed*"). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 3 oktober 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA), waarvan verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud eveneens louter beweert dat hij dit document verloren is toen het in Duitsland in beslag werd genomen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: "*According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires*" (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248).

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het opnieuw verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "*If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription*" (UNHCR Greece, "*Living In Greece – Access to healthcare*", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische

gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p.50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken. Zijn betoog in zijn verzoekschrift omtrent de situatie waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

3.3.4.9. Waar verzoeker wijst op de extreem lange wachttijden voor het verlengen van een ADET en hekelt dat zijn AMKA kan worden gedeactiveerd bij het verlopen van zijn ADET, waardoor hij gebonden is aan lange termijnen, wijst de Raad er nog op dat de procedure voor de verlenging van de ADET vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo geeft het laatste AIDA-rapport te kennen dat *"the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email"* (vrije vertaling: *"de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld"*) (AIDA-rapport van september 2025, p. 236).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de AMKA van *"personen die hun recht op legal verblijf in Griekenland hebben verloren of wier verblijf in het land is onderbroken"*, kan worden gedeactiveerd, maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het opnieuw activeren van zijn AMKA. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

3.3.4.10. Het gegeven dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland bepaalde moeilijkheden ondervond op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij reeds zes maanden nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg, Griekenland verliet (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij Griekenland als een tussenstop zag (*Ibid.*, p. 7).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De

houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. Wat betreft het vinden huisvesting en tewerkstelling in Griekenland kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

“1.3 Ook blijkt uit niets dat u al het mogelijke gedaan heeft om op zoek te gaan naar huisvesting gedurende uw verblijf in Griekenland. U stelt dat u na uw erkenning het opvangcentrum van Leros verliet, drie dagen op straat leefde en uiteindelijk naar Athene trok waar u 2,5 maand woonde. U sliep er de helft van de tijd op straat en de andere helft in een hostel, betaald door meestal Arabieren, verklaart u op het CGVS (CGVS, pp. 8-9). Dit blijkt echter een louter blote bewering, omdat uw Duitse advocate in haar beroepsschrift juist stelde dat uw zus u in deze periode geld stuurde opdat u niet dakloos zou worden (Klage mit Eilantrag, 24/9/2024, p. 2). U slaagt er dus niet echt in om een duidelijk beeld te scheppen van uw levensomstandigheden na uw erkenning in Griekenland. Uit niets blijkt dan ook dat er in uw geval sprake is van verregaande materiële deprivatie.

1.4 Uit niets blijkt dat u geprobeerd heeft om (legaal en duurzaam) werk te zoeken gedurende uw verblijf in Griekenland. Tijdens uw vier maanden lange verblijf in het opvangcentrum op Leros heeft u niet gewerkt. Gevraagd of u actief naar werk heeft gezocht, antwoordt u initieel ontkennend maar stelt vervolgens dat u probeerde om werk te vinden via een Iraakse dame die voor u naar werk zocht (CGVS, pp. 8-9). U zocht via-via naar werk en zou ook bij een organisatie naar hulp bij het zoeken naar werk hebben gevraagd, maar u kent de naam niet en bent zeer algemeen over de locatie van het kantoor van die (job)organisatie: op Kreta en in het Atheense Omonoia, een van de drukste wijken van Athene (CGVS, pp. 9-10). Naar het openbare arbeidsbureau DYPA bent u overigens niet gegaan (CGVS, p. 10). Ook zou u naar meerdere bedrijven zijn gegaan om zich in te schrijven voor een officiële baan, maar u kan zich de naam ervan niet herinneren (CGVS, p. 10). Bovendien verklaarde u eerder nog dat u geen legaal werk kon krijgen omdat u de taal (nog) niet beheerst(e) (CGVS, pp. 8-9). Derhalve blijven deze voorgehouden pogingen slechts een blote bewering waar elk bewijs van ontbreekt.

U verhuisde naar eigen zeggen na uw erkenning naar Athene omwille van de vacatures, maar heeft ook daar amper gewerkt: één week illegaal in de landbouw waarvoor u nooit werd betaald, en 3-4 dagen illegaal in de bouw teneinde uw reis naar België te financieren (CGVS, pp. 8-9). U bent overigens wel direct op zoek naar werk gegaan in België via een uitzendbureau (CGVS, p. 4). Uit niets blijkt dus dat u in Griekenland al het mogelijke gedaan heeft om werk te vinden. Ook dit getuigt niet van een intrinsieke motivatie om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland.

1.5 Ook blijkt nergens uit dat u de nodige inspanningen leverde om Griekse taallessen te kunnen volgen. U stelt dat u navroeg of er taallessen waren, maar dat deze lessen betalend waren en dat u zich dit niet kon veroorloven (CGVS, pp. 11-12). Uit niets blijkt dat men u niet verder wou of kon helpen, evenmin ontbreekt het bewijs van uw inspanningen. Bovendien meldde u zich in België wel direct aan voor taallessen (CGVS, p. 4).”

Verzoeker betoogt dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met administratieve obstakels en voert aan dat het feit dat hij in België wel taallessen volgt en legaal werk heeft bewijst dat hij er ondanks zijn mentale leed alles aan doet om te proberen geld te verdienen zodat hij zijn familie in Gaza financieel kan ondersteunen. Verzoeker doet echter met dit betoog en zijn inspanningen in België geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij de nodige inspanningen leverde om legaal en duurzaam werk te zoeken en om taallessen te kunnen volgen in Griekenland. Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij stelt dat uit het feit dat hij tussen Athene en Kreta over en weer reisde in de hoop werkgelegenheid te vinden, zijn inspanningen om werk te vinden blijken, daar dit tegenstrijdig is met het verzoekschrift van zijn Duitse advocate, waarin er geen verblijf in Kreta voorkomt (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 6). Door in zijn verzoekschrift dus louter een versie van de feiten te herhalen kan verzoeker geen afbreuk doen aan deze tegenstrijdigheid en kan hij niet overtuigen naar Kreta te zijn gegaan om werk te zoeken. Verder beperkt verzoeker zich ertoe te herhalen zonder succes contact opgenomen te hebben met een hulporganisatie en bij verschillende bedrijven te zijn langs geweest, maar er niet te zijn geholpen omdat hij de taal niet beheerste. Ook aangaande zijn inspanningen om de taal te leren, herhaalt verzoeker slechts dat hij zich hierover informeerde, maar deze betalend waren en hij zich dit niet kon veroorloven. Waar hij meent dat hij aantoonde dat hij de taal wilde leren, dient de Raad in

navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat elk bewijs ontbreekt van zijn inspanningen in dit verband.

Waar verzoeker aangaande zijn huisvesting aanvoert dat er hem geen enkele vraag werd gesteld omtrent de eventuele pogingen die hij ondernomen heeft om andere huisvesting te zoeken, gaat hij eraan voorbij dat het aan hem toekomt om het vermoeden dat zijn grondenrechten als begunstigde van internationale bescherming geëerbiedigd worden, op individuele wijze te weerleggen. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om middels zijn verzoekschrift nog relevante elementen in deze zin onder de aandacht te brengen van de Raad, doch geeft in zijn verzoekschrift geen verdere toelichting over eventuele pogingen in die zin. Hoewel verzoeker verder gevolgd kan worden dat hij met het eenmalige bedrag dat zijn zus hem overmaakte de accommodatie voor zijn hele verblijfsperiode in Griekenland niet kon dekken, doet hij verder geen afbreuk aan de vaststelling dat niet blijkt dat hij al het mogelijke heeft gedaan om op zoek te gaan naar duurzame huisvesting, temeer gelet op de beperkte duur van zijn verblijf in Griekenland.

Waar hij stelt nog zes maanden in mensonterende omstandigheden geleefd te hebben in Griekenland nadat hij er werd erkend als vluchteling en dit wel degelijk een lange periode is om werk en onderdak te vinden, spreekt hij de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris louter tegen, maar doet hij er niet *in concreto* afbreuk aan.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij, indien nodig, als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning. Hij voert in zijn verzoekschrift aan in Griekenland geen toegang te zullen hebben tot de nodige medicijnen, omdat zijn AMKA gedeactiveerd zal zijn, doch werd *supra* reeds vastgesteld dat verzoeker, indien wordt aangenomen dat hij geen AMKA meer heeft en in afwachting van het verkrijgen ervan, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg. Verzoeker voert aan dat hij naar aanleiding van zijn migraineaanvallen geen medische hulp kreeg in het opvangcentrum en hij ook in het ziekenhuis niet verder geholpen werd, waardoor hij uiteindelijk hulp van een Syrische man kreeg die medicijnen voor hem kocht. De Raad merkt op dat verzoeker de naam van het ziekenhuis waar hij tevergeefs hulp zou hebben proberen te krijgen niet meer weet en dat hij nooit naar een ander ziekenhuis ging en uiteindelijk zelfstandig naar de apotheek ging om pijnstillers (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Aldus blijkt van verzoeker een zekere nalatigheid uit te gaan betreffende het zoeken naar medische hulp, wat haaks staat op zijn verklaringen geen medische zorgen te hebben gekregen. Wat het probleem aan verzoekers been betreft, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen verdere pogingen ondernam om hiervoor medische hulp te krijgen nadat de verpleging in het opvangkamp hem niet wilde helpen (*ibid.*, p. 6, 11). De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker bij de DVZ verklaarde geen medische of psychologische problemen te kennen, wat vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn bewering reeds in Griekenland te kampen te hebben gehad met zowel het probleem aan zijn been als zijn migraine. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker voor het probleem aan zijn been ook in België geen verdere medische hulp heeft gezocht (*ibid.*, p. 11). Tot slot herhaalt de Raad dat uit de door verzoeker voorgelegde medische documenten niet kan worden afgeleid dat deze problematiek op heden nog aan de orde is, laat staan dat hieruit zou blijken dat dit een consistente medische opvolging vereist die in Griekenland niet kan worden gegarandeerd (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 3).

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als deze die voor Griekse onderdanen gelden. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

"2. Zelfredzaamheid

Uit de elementen in uw dossier blijkt geen ernstige kwetsbaarheid in uw hoofd (zie ook "toegang tot medische zorgen" infra). U verklaart dat u last heeft van duizeligheid en evenwichtsproblemen bij het wakker worden en opstaan en pijn aan uw been na fysiek zwaar werk, maar u werkt momenteel in België en u gaat binnenkort een taal cursus starten (CGVS, p. 4-6, 11). Dit wijst erop dat uw medische gezondheidstoestand een geringe impact heeft op uw zelfstandig functioneren.

Het CGVS is van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Het CGVS merkt op dat u erin geslaagd bent om zelfstandig te functioneren in Griekenland in de mate van het mogelijke gezien u nog geen zes maanden na ontvangst van uw verblijfsvergunning in Griekenland bleef (cf. supra). Ten eerste kon u rekenen op een netwerk van andere vluchtelingen betreffende informatie over werk en huisvesting en hielpen zowel andere vluchtelingen als Grieken u in Athene met voedsel, betaling van medicijnen of het boeken van een veerbootticket (CGVS, pp. 6, 7, 8, 9). Ten tweede kon u op Kreta tien dagen bij een Palestijnse man thuis verblijven (CGVS, p. 10). (...) Ten vierde reisde u van Gaza naar Griekenland en verder door naar Duitsland en België (CGVS, pp. 12-14). Ten vijfde kon u rekenen op praktische steun van uw broer die in Turkije woont (CGVS, p. 14). Ten zesde werd u financieel ondersteund door uw zus R(...) (wonende te Qatar) bij een betaling van haar van 100 euro voor uw documenten (CGVS, p. 7) en zou ze u 150 euro hebben opgestuurd na uw erkenning in Griekenland (Klage mit Eilantrag, 24/9/2024, p. 2). U zegt zelf ca. 200-300 euro van uw zus te hebben ontvangen en verder van niemand anders van de familie (CGVS, p. 8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw zus in Qatar of uw broer in Turkije u niet opnieuw kunnen bijstaan indien u naar Griekenland zou terugkeren, noch dat u in Griekenland dus niet op een netwerk van familie of vrienden/kennissen zou kunnen rekenen (CGVS, pp. 14-15).

Uit niets blijkt dat u niet op zelfstandige wijze kon functioneren in Griekenland."

Waar verzoeker betwist dat hij een netwerk had in Griekenland, dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij hulp en informatie kon verkrijgen van andere vluchtelingen en Grieken, en dit dus wel aantoont dat hij in zekere zin een netwerk had (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 - 9). Wat betreft de steun van zijn zus voert verzoeker aan dat dit om een eenmalig bedrag ging, doch dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat zijn zus hem niet opnieuw zou kunnen steunen. Hoewel verzoeker gevolgd kan worden dat de steun van zijn broer die hij in Turkije kreeg irrelevant is bij een terugkeer naar Griekenland, in de mate dat dit om praktische steun gaat, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij erin geslaagd is om op zelfstandige wijze te functioneren in Griekenland. Verder doen de omstandigheden dat de werkomstandigheden en werkmogelijkheden in België volgens verzoeker niet te vergelijken zijn met die van statushouders in Griekenland en hij in België een netwerk heeft, evenmin *in concreto* afbreuk aan bovenstaande analyse.

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taal cursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op

dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift aanwijzingen van concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

3.3.4.11. Aangaande de door verzoeker aangehaalde onveiligheid en uitbuiting in Griekenland, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“3. Onveiligheid en uitbuiting

3.1 U verklaart dat u voor uw erkenning in de hoedanigheid van vluchteling drie dagen vast zou hebben gezeten. Agenten zouden uw kamer in het opvangcentrum op Leros zijn binnengedrongen en u en uw medebewoners hebben gearresteerd. U zou nadien de manager van het centrum hierover hebben geïnformeerd, maar deze vroeg naar bewijzen of aanwijzingen, die u niet had. U heeft geen aangifte gedaan van dit incident, ook niet na het verkrijgen van uw verblijfsvergunning, naar eigen zeggen omdat men geen vluchtelingen aanneemt en hen zeer slecht behandelden (CGVS, pp. 5, 11). Ook nu legt u geen begin van bewijs neer van deze vermeende inval, arrestatie en slechte behandeling. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

3.2 U verklaart dat u na uw erkenning één week (in het zwart) gewerkt heeft in Athene maar dat uw (Albanese) werkgever u hiervoor niet heeft betaald (CGVS, pp. 9, 13). U concretiseert dit incident niet verder. Bovendien legde u geen klacht neer bij de politie, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Dit doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid van dit incident.

3.3 Inzake uw buiten Athene gestolen telefoon (CGVS, p. 9) moet tot slot opgemerkt worden dat dit geïsoleerde incident een banale diefstal betreft, hetgeen een probleem is van gemeenrechtelijke aard is dat niet als een situatie van onmenselijke of vernederende behandeling kan gezien worden. Bovendien deed u ook van deze diefstal geen aangifte, wat uw verklaring hierover tot een blote bewering reduceert.”

Verzoeker voert aan dat hij niet naar de politie ging om de uitbuiting aan te geven omdat hij zich zelf in irreguliere werkomstandigheden bevond en hij geen vertrouwen had in de politie na eerdere mishandeling, doch toont met dit betoog niet aan dat de Griekse autoriteiten niet in staat zouden zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, gezien hij hiertoe geen poging ondernam. Voorgaande motieven van de bestreden beslissing zijn terecht en pertinent en worden door de Raad overgenomen.

3.3.4.12. Voorts wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“1.2 U kwam bovendien omstreeks april of mei 2024 al een eerste keer aan in België, maar diende toen geen verzoek om internationale bescherming in ondanks dat u op de DVZ nog verklaarde dat u België ziet als het beste land om asiel aan te vragen (Verklaring DVZ, 18/2/2025, vraag 28). Toentertijd had u echter gehoord dat Duitsland een goed land was, dus ging u direct vanuit België naar Duitsland. Uw aanvraag werd er evenwel afgewezen, waarna u een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en u naar België trok en hier een asielverzoek indiende (CGVS, pp. 12-13, 14). Met uw asielverzoeken in Duitsland en België na een erkenning in Griekenland wekt u onvermijdelijk de indruk dat u mogelijk aan het asielshoppen bent.

(...)

5. Tegenstrijdige verklaringen in België met het Duitse beroepsschrift

5.1 Zo vermeldde uw Duitse advocate in haar beroepsschrift enkel uw verblijf op Leros van circa 3-4 maanden en stelde dat u gedurende 1,5 maand in Athene woonde. In het beroepsschrift komt geen verblijf

van u op Kreta voor (Klage mit Eilantrag, 24/9/2024, p. 2). Op het CGVS verklaart u dat u twee keer naar Kreta reisde omdat u had gehoord dat er werk te vinden was en situeert u de tijd van uw verblijf in Athene op 2,5 maand in plaats van 1,5 maand (CGVS, p. 10). (...) Dit zet de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen onder druk.”

6. Documenten

De overige voorgelegde documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie te kunnen wijzigen. De Duitse asiëdocumenten bevestigen enkel uw verklaring dat u na uw Griekse erkenning in Duitsland trachtte een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dat werd afgewezen. Uw Palestijns paspoort met visum voor Turkije en het printscreen van uw Facebookprofiel bevestigen enkel de Palestijnse origine en herkomst uit Gaza, wat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”

Deze motieven zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.13. In de mate dat verzoeker wijst op aflopen van ondersteuningsprogramma's, zoals in het kader van het Helios(+)-programma, kan verzoeker vooreerst niet voorbijgaan aan het feit dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten nadat hij daar internationale bescherming heeft verkregen. Hij erkent zelf dat er gedurende een zekere periode na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios(+)-programma, maar hij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidig betoog dat hij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op de verwerende partij, terwijl verzoeker zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoeker bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios(+)-programma, toont verder geenszins aan dat verzoeker zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Zijn betoog dat hij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

3.3.4.14. De verwijzing in het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota naar voorgaande rechtspraak van de Raad is *in casu* niet dienstig. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld en hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem aangehaalde zaken kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.4.15. Verder is verzoekers verwijzing in dit verband naar voormelde brief van 19 november 2025 (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), niet dienstig, daar de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet beroept op de hierin bekritiseerde COI Focus. Deze kritiek kan geen afbreuk doen aan de bovenstaande analyse, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

3.3.4.16. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Uit het loutere gegeven dat verzoeker psychologische problemen kent (*supra*), kan niet worden afgeleid dat hij zich in Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevond en dit sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychologische problemen van verzoeker.

3.3.4.17. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat

stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Vermits verzoeker er op geen enkele wijze in slaagt aan te tonen dat zijn rechten in Griekenland niet geëerbiedigd werden en hij evenmin aannemelijk maakt dat dit wel het geval zal zijn in geval van terugkeer, is zijn betoog, dat het Griekse recht niet voorziet in een specifiek rechtsmiddel voor begunstigten van internationale bescherming tegen gevallen waarin hun rechten niet worden gewaarborgd, niet dienend.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.4.18. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.5. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.3.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat de adjunct-commissaris voldaan heeft aan zijn verplichting om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te verzamelen over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en het door verzoeker ingeroepen risico om bij terugkeer naar Griekenland terecht te komen in omstandigheden die als onmenselijk en vernederend kunnen worden aangemerkt, in het licht van die objectieve landeninformatie, te onderzoeken. Een schending van de samenwerkingsplicht kan niet blijken.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die

door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT